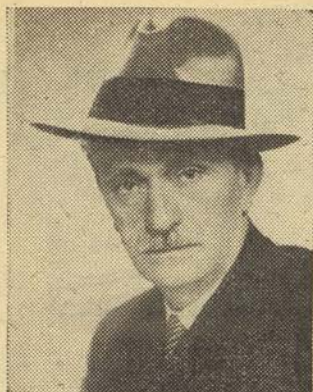

ДОБРИ НЕМИРОВ

На 30 септември т. г. почина видният български писател Добри Немиров. Той е роден в гр. Русе през 1882 година от бедно семейство. Добри Немиров е написал много книги за възрастни и за децата. В сп. „Светулка“ той пише от 1919 година разкази за малките българчета. През същата година той бе и член от редакционния съвет на „Светулка“. Тук печатим един негов хубав разказ.

СВОБОДА И ХЛЯБ

Раснах като птичка божия — волен, безгрижен, радостен. Не се питах отгде иде хляба в къщи, отгде извира нашата бедна гозбица. Баща ми се тъй губеше — от ранна сутрин до късна вечер по работа, че аз едва ли не му бях забравил лицето. За мене никой не се грижеше. Бяхме толкова много дечурлига, и аз — последният от всички — бях напълно свободен от погледа на майка си, на която лежеше всичката къщна работа. Така аз от рано изучих улиците на нашия град и от рано измерих ширината на полето и пасбищата. Хубаво се живееше така — легнал на гръб на поляната, с очи обърнати към гордите бели облаци, които като бързи кървани пътуваха по лазура към далечните морета. Лежах, гледах и си пеех песнички, които бяха меки като облаците, цветисти като поляните и мелодични като песните на ветреца. Но един ден баща ми ме заведе в една обушарница и каза:

— Стига си измервал улиците и полетата! Време е да понаучиш и ти нещо.

Така аз хлътнах в обушарницата на бай Петра и за дълго останах там, за да уча занаят.

Но колкото по-мъчна ми се виждаше работата, колкото по-дълго стоях прегърбен пред тезгяхчето, толкова по-мила ми ставаше изгубената свобода. Аз чуках върху стъпалото на стара обувка, а пред очите ми се разгръщаха изоставените ливади, воденичката на дяда Нестора, бостаните с цъвналите зелки и безспирните игри с друга-